

όνό χώρες τότε συμφωνούν να ξενοτώσουν με κάθε τρόπο τον επικίνδυνο κατάσκοπο. Τόν Σεπτέμβριο του 1930 κατορθώνουν τέλος να συλλάβουν στην Ταοβίδα τον συνταγματάρχη Λώρενς! Θράκιμος! Σε λίγο όμως κι' απογοητεύει. Πρόκειται για έναν ξένο, που έχει το ίδιο όνομα, και που μοιάζει καταπληκτικά με το «Λευκό Φάντασμα». Ο Λώρενς βρίσκεται στην καρδιά της Τουρκίας και ξεσηκώνει τους δεσφισιόδες κατά του Μουσταφά Κεμάλ: "Ένας ιερός πόλεμος είναι έτοιμος να ξεραγίη στη Μικρά Άσία!.. Η σύλληψη όμως των συνωμοτών της Μενεμένης ανατρέπει τα γεγονότα σχετικά του "Αγγλου τυχοδιώκτη. Ένας από τους συνωμότες, ο σείτης Έσσάντ, πριν πεθάνει άπνοια στην άγχονη προδρανή σε συνταρακτικές άποκαλύψεις:

— "Ο ίδιος κηρύττει αθή της επαναστάσεως δεν είναι κανείς άλλος παρά ο συνταγματάρχης Λώρενς... Επιδιώκει την ανατροπή του Μουσταφά Κεμάλ, εξ αίτια της γαλλοφίλου πολιτικής του!..

Η άγγλική κυβέρνηση αναγκάζεται για τρίτη φορά να προσποιηθεί ότι αποδοκιμάζει τις «επίβλες» του αρχικατασκοπού της και διατάσσει τον Λώρενς να... εξομανσθή στην Αίγυπτο. Το «Λευκό Φάντασμα» τότε παύνει από τη Βαγδάτη ένα στρατιωτικό αεροπλάνο με τ' όνομα του μηχανικού Σο και φεύγει για την Αλεξάνδρεια... Στόν δρόμο όμως μια τρομακτική θέλλα παρεύρε το αεροπλάνο κι' ο μηχανικός Σο βρήκε έναν οίκετρο θάνατο στα κίματα της Μεσογείου!..

Από τότε δεν άκουσθηκε πάλι να γίνεται λόγος για τόν περίφημο μετακατασκοπό της "Ιντέλιτζενς Σέρβις". Όλος ο κόσμος πιστεύει ότι είχε πεθάνει κι' όλες η έφημερίδες του είχαν άφιερσει μαζο-καλύψεις νεκρολόγιες. Μά το άρθροστο σήμερα τηλεγράφημα του "Ολλανδού ανταποκριτού" έβασπε σαν βόμβα στα έπονογεία τών "Εξωτερικών της Εγγύτης. "Ο Λώρενς σ'όθ Θιβέτ! Τι έτοιμάει άραγε πάλι ο "Αγγλος αρχικατασκοπος;

Ο ίδιος ο μισθιωδής συνταγματάρχης άπεζάλει στον "Ολλανδο δημοσιογράφο ότι βρίσκεται στο Θιβέτ για να σπουδάσει την μεταηρωική μαγεία και τα έθληματα θανάτου τού Λάμα... Η άλήθεια όμως είναι άλλη, όπως άπολογεί ο πολιτικός άνταρταρχής τού "Πρωϊνού Τυχοδιώκτη" της Χαρης. "Ο Κόζιανος Λιάβολος" έτοιμάζει στο Θιβέτ ένα τρομερό δημοστυτικό πόλεμο κατά τών άναρρητήτων πρακτόρων της Μόσχας, οι όποιοι έξεγειρών διαρκώς τούς "Ινδούς κατά τών "Αγγλων!..

Ο Λώρενς, λοιπόν, με τη νεκρανάστασι του μετετέλεισε το πεδίο της μισθιωδούς δράσεώς του από την Έγγυς Άνατολή στην καρδιά της Άσίας.

ΖΩΡΖ ΦΡΟΝΒΑΛ

Η ΒΑΣΚΑΝΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΜΑΤΙ

Τι πιστεύουν οι διάφοροι λαοί για τη βασκανία. Ποιοι έχουν κακό μάτι. Τι έποτελέσματα του κατιόματις. Οι κοκκινωτρίχδες στην αρχαία Αίγυπτο, κτλ. κτλ.

Ο λαός, που πριν από την έπιστήμη, έκανε την παρατήρησι ότι θοραμένα άτομα είναι προικισμένα με βλέμμα μαγνητικό που έξασσει παραδόξη γοητεία σ' έξείνων που θά κοιτάξουν, που έπρωάζει τόν άνθρωπο, τόν «κατάζει». Αυτό είναι η έξορμένη βασκανία, που έπρωάζει παραδόξη άποκαλύψεις πάνω στους άνθρωπους και προαλεί χίλια δυο κακά.

Ο λαός παραδέχεται ακόμα ότι είναι άρρωστο το «κακό μάτι» για να κινή έναν άνθρωπο, ή ένα ζώο ύπνιστο, να άδυνατίσει, να άρρωστήσει, ακόμα και να πεθάνει σε λίγες μέρες, χωρίς κανένα φανερό αίτιο.

Όλοι οι λαοί της Εγγύτης παραδέχονται τη βασκανία. Άκόμα και αυτοί οι άγριοι την φοβούνται πολύ.

Οι "Ινδοί της Αιερικής την άκούζουν «σαχαιτέν», δηλαδή διατηρία. Πιστεύουν ότι η λάσπη που βράζει από τα έξαιρετικώς ζοηρά ματια, μπορεί να προαλείξη άσφαλο θάνατο.

Προς έξοφιδέτωσιν του «κακού ματιού» μεταχειρίζονται κι' οι άγριοι, όπως κι' οι πολιτισμένοι λαοί, διάφορα φάρμακα, τα όποια χρησιμοποιούν από τόν λαό του προοίου, που θέλουν να προαλάβουν.

Και στα χωριά της Ελλάδος συνήθιζαν με τέτοια φάρμακα — «άβασκανιάρια» καθώς τα λένε — να προσπαίζουν την ύγεια τών μικρών παιδιών από το «κακό μάτι». Υπάρχει ακόμα κι' η συνήθεια, όταν θανάτιζι κανείς κανένα παιδί, να θοράει παλιό να το... κτήνη «για να μη βασκαδί».

Κρεμούν επίσης στα μικρά «μονομάτια» σπόδια, κισροίτι και λιβάκι για το «κακό μάτι».

Στη νότιο Ιταλία πιστεύουν ότι ο άνθρωπος που έχει κακό μάτι είναι λιπόσαρκος, μικροσώματος, άρχος, με τα μάτια τών παρειών πεταμένα έξω, με τα μάτια δουλιωμένα μέσα στις κόγχες τους, αλλά καταστρόγγυλα και σπληνροβόλα, με μύτη πλακονισσική, χείλη λεπτά και γελαστά και βλέμμα διαπεραστικό.

Στη Νεάπολι της Ιταλίας παραδέχονται επίσης ότι ο βασκανος είναι πιο επικίνδυνος όταν φοράει πράσινα ματογυάλια.

Σε πολλά μέρη της Ελλάδος επικίνδυνος βασκανος θεωρείται ο αλλοθροφος, ο σωματός και ιδιότροπος, ο λιπόσαρκος, ή εκείνος, που τα μάτια του έχουν χρώμα θαλασσοπράσινο, κοκκινωπές λάμψεις και κίτσια έμφρασι.

Στη Γερμανία οι άνθρωποι με τα θαυούλα και διαπεραστικά η κόκκινα, έφρησιμένα μάτια, θεωρούνται επίσης βασκανιοι.

Στην Ιουανία κακό μάτι είναι έξείνο που έχει άκαθόριστο ή ξασπρωμένο χρώμα.

Στο Τέο της Γαλλίας θεωρούν βασκανους εκείνους που έπιζητούν άδικάποτες την μόνουσι, που δεν μιλούν, παρά πολύ σπανίως και τότε πάλι με τραχίτητα, συνοδώνοντας τα λόγια τους με άτότομες χειρονομίες. Το βλέμμα τών ανθρώπων αυτών είναι διαπεραστικώτατο και δέκτατο και ζωντανά θαυόλο, ως τα μάτια της ψυχής τού διηλύτου των.

Στην Τρανσυλβανία και στην Ογγαρία η δύναμις της βασκανίας άποδίδεται ίδιος στα άτμα, τών όποιων τα φρόδια ένώνονται στη φρε της μύτης.

Τέλος, ο βασκανος αναγνωρίζεται κι' από τα κόκκινα μαλλιά ή τα γένια του. Οι κοκκινωτρίχδες είχαν πάντοτε κακή φήμη. Στην αρχαία Αίγυπτο όταν σργαντώσει κανείς κροί - κροί στο δρόμο του κανέναν κοκκινωτρίχη, είχε το δικαίωμα, από τούς νόμους της πολιτείας, να τόν... σπάση στο ζέλο! Κι' αν ο δυστυχής κοκκινωτρίχης έφερνε έντίστασι, έδικαζόταν και έταμοφότο με πρόστιμο και φυλάκισι.

Άλλά και στην Κίνα και στη Σκωτία και στη Τουρκία η κόκκινη τριχία είναι πολύ άντιπαθητική.

Οι Χριστιανοί επίσης άναπαριστούν τόν Ιούδα τόν Ισακιοτή με προξενική γενειάδα.

Ίδου σχετικώς και δυο χαρακτηριστικές παροιμίες της Ιρλανδίας:

«Μην μπαινεις ποτε ανάμεσα από θράχο κι' από κοκκινωτρίχη άνθρωπο».

«Μακριά από πυρκαϊά κι' από μάτια κοκκινωτρίχη».

Είνε γνωστό επίσης και το έλληνικό δίστιχο:

«Κόκκινα γένια, μάτια γαλανά
δοχείο τού Διαδόλου, ψυχή τού Σατανά!»

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

Θιμάκια κάποιος άνοιξης, θραδαίς μερολοισμένης
σε μι' άρχη τών ημελωνιών, που σιγαγιε ζωρά μου...
— Ήταν ή μέρες τού παλιού, ζωροί ή εδύχισμένες
τη νύχτη είχα στα μάγουλα, το γέλιο στην καρδιά μου —

Βρίσκαιε πάντα πρόσχαρο, και θροσεροί τ' άγχεί
και τη θραδεία γλυκειά, γλυκειά, και πάντα ένθροισμένη
και νούθωμο, σαν τρομερά, έσώγαμε το χροί
κάμιστε φίλοι πιο πολύ, παρά έξοτειμένιοι.

Γλυκά, γλυκά, μιάς τίγρης, το ήμερο σποτάδι
και ή ψυχή μας της ζωράς φοροούσε τ' άλλα δώρα
της έντιχίας μας, γλυκά, μιάς πλάνουε το χροί
κι' ή θροισμένη τού σπαιτού, πάντα περοούσε ή ώρα.

"Αχ! και θιμάκια... στη φωτιά, θροισομένου τού πολέμου
κι' ήταν μια μέρα θροσερή, θολή, σκοτεινιασμένη
που διάβασα στής μάνας μου το γράμμα: — Μάθε γινέ μου
πως ή Άννοίλα της Βεργουίς έπέθανε ή καιμήνη.

Σβύστη το φώς μου... Η έσρημά, ή άγοια και ξένη
ώρα πολλή το θέλιο μου, μικρά άντιλαλοδής
και κεί στη γη τού δλεφρο, την πολεμιοκόμενη
το αώνιο πένθος το θαυό, ή ζωρούλα μου φοροούσε...

Και τώρα... Η νύχτη μου έφυγε, ή
καρδιά μου δέ γελάει
στην ίδια άσρη κάποτε στέκω, στα
(ψηλαύονια
κι' έναν άντιλαλο μεροί, άνω να μο-
(λογή
καί από κείνα τα παλιά, έντυγμένα
(χρόνια.

